

Harangi Benedek

Ha eleget vártunk

A sokadik ünnepnapon a gépies rágás.
Az örökséget az írás maradékával együtt
kicipelem a házunk elé.
Tűzőkapocs tartja azt a néhány foszlányt.

Miután a föld keményre fagyott, szinte azonnal
suttogni kezdtek egy szántóról, ami valahogy
ép maradt, és róla, aki járt ott. Szerintük
felírta, melyik ösvényről tért le időben.

Pusztasággá aprózódott romok között felejtve,
karjaim bénultan lógnak.
Sokan gyűltünk össze
görnyedt, kampóvá meszesedett gerinccel.

Ha eleget vártunk,
talán reflektorpázmákban simít majd végig
az ütemes suhogás,
mert mégis
eljönnek. Az lesz a kezdet. Feléjük nyújtózkodunk,
a dermedt szövet kiroppan.
A mozdulatot próbálgatjuk,
amivel eldobjuk, ha lefejtettük magunkról.

Átkelés

Lomhán lélegző ciprusok
és reves tönkök masszáján
át, a kijutás felé préselődve
egy formátlan, nyirkos test nyomul.

A tekintet – csatakos tarkóba,
sárba, bakancsorrba – fúrása,
feltépése, visszarántása, leszegése:
az átkelés katatóniája.

Hígtatlan sötéthez tágult pupillák és orrlukak
meg-megdöccenne gördülnek tovább,
szélcsendben. Mélyen besüpped,
majd lassan emelkedni kezd az ösvény.

Az átkelés hőt termel, emberszagot,
jelt ad magáról,
mintha az ösvény maga is azoknak jelelne,
akik figyelnek.

A bakancsok cuppogása, a nyelvek és szájpaddások
ragacsos neszelése egyre viszketőbb,
ahogy megfigyelő és megfigyelt egyszerre kívánja,
hogy vége szakadjon,
kézirádióból felrecsegő adás tépi fel
az elővigyázatosság fojtókötését.
Az első félmondat után elbotlik,
a statikus zaj köhögése
békalencseként lepi el az ingóványt.